

Doi americani la Cassandra

Parcă abia s-a încheiat "Săptămâna absolvenților" și Studioul Casandra ne cheamă din nou să-i ascultăm profețiile, materializate în examene de absolvență. Cea mai hamică se vedește, deocamdată, clasa prof. univ. Mircea Albușescu (prof. asoc. Irina Mazanitis, conf. univ. Cătălin Naum, prep. univ. Alexandru Jiitea), care a dat la iveală al doilea spectacol de "producție", cum se zicea pe vremuri, intitulat **I love you, Amerika!** De ce se cheamă așa și ce vrea să spună această grafie bizară (**Amerika** ar fi pe nemțește – ori, poate, pe amerikânește), e greu de explicat. Dar, la urma urmei, ce contează? Când tinerii viitori actori vorbesc așa cum vorbesc (citește: ca niște inși oarecare de pe stradă, suiți în tâmplător pe scenă), mai are vreo importanță cum e scris un biet titlu, acolo? Altminteri, sub acesta (sub titlu, adică) se adăpostesc două subtitluri: **Edge (La limită)** de Paul Stamat, în traducerea lui Mircea Ivănescu, și **No exitway (Autostradă fără ieșire)** de Clay McLeod Chapman – reproduc întocmai informațiile din foaia-program. Este vorba despre două piese scurte, probabil americane (personal, îmi sunt complet necunoscute) și sigur debitoare teatrului absurdului; mai cu seamă cea de a doua, care parodiază acțiunea și personajele din **Cu ușile închise** (în plus, soția din piesă se numește Jean, soțul, Paul și amândoi, bineînțeles, Sartre...). Dacă acest gen de texte este cel mai nimerit

pentru punerea în valoare a unor absolvenți, așadar a unor tineri pe care directorii de teatre, se presupune, urmează în curând să se bată, este o chestiune de discutat; eu, una, dacă aș conduce un teatru, mi-aș completa trupa cu persoane în stare să joace Shakespeare, Cehov, Ibsen, Caragiale. Dar eu (din fericire) nu conduc un teatru. Oricum, spectacolul (cele două mini-spectacole, de fapt) e vioi și amuzant, iar regia le-a oferit studenților destule ocazii de a se "arăta": Alexandru Jiitea în primul caz și Mircea Albușescu în cel de-al doilea au "decupat" textele astfel încât fiecare dintre interpreți să aibă spațiu de manevră pentru a demonstra ce poate. Au profitat de el mai cu seamă fetele, Ana Maria Moldovan (cu trei roluri net dife-

rențiate, în **La limită**) și Miruna Coca-Cozma, respectiv Cristiana Răduță (în **Autostradă fără ieșire**), dovedind că și-au însușit viitoarea profesie destul cât să poată face față și unor solicitări mai dificile. Dintre băieți i-am reținut pe Adrian Văncică și Alex. Nicolae Mihai, în prima piesă, în legătură cu ceilalți interpreți neputând încă să mă pronunț.

Un spectacol, cum spuneam, agreabil. Dar... Am nostalgia (căpătată, e drept, mai mult în urma povestirilor) vremii când la Casandra "ieșeau" spectacole în care descopereai pe loc viitoarele vedete – și nu în cutare piesuță anonimă, ci în piese de Shakespeare, Cehov, Ibsen, Caragiale...

Alice Georgescu

I love Amerika (Autostradă...) la clasa Mircea Albușescu

Întrebări

De curând a fost prima ieșire la public a studenților la Actorie, Universitatea Hyperion, clasa profesorului Virgil Ogășanu, cu **Casa Bernardi Alba** de Federico Garcia Lorca. Sala Izvor a Teatrului "Bulandra" s-a prezentat dezolant de goală. Doar câțiva părinți, colegi, prieteni – răsfirați, parcă pentru a încropi iluzia că, de fapt, sunt mai numeroși. Se vedea limpede: cei mai mulți nu erau dintre spectatorii frecvenți la teatru. Dar veniseră cu o ocazie specială și, ca atare, autentic emoționați. La fel s-au dovedit și tinerele interprete. Pentru ele vreau să scriu. Ca de la stu-

dent la student, gata să absolvim. Încă suntem sub aceeași "umbrelă", a posibilității de a greși, de a ne lua cuvântul/replica înapoi fără a fi sancționați prea grav. Să mă asculte cu sufletul și să ierte dacă m-am înșelat. Actoria e o meserie grea. Din ce în ce mai mulți discipoli ai ei sunt crainici sau animatori de televiziune, fotomodele pentru reclame sau, pur și simplu, șomeri. Și, paradoxal, cu cât acest fenomen ia amploare, cu atât se îngroașă rândurile pretendenților. M-a înspăimântat lipsa de responsabilitate din privirile candidaților la admitere de anul acesta. Cred cu convingere că, la nici o vârstă,

inconștiența nu este un merit.

Îți dă vreo satisfacție existența în buzunar a diplomei jinduite, când, în cazul unora, ea nu va folosi nici măcar pentru un contract de figurație? Te mulțumește că vor ști bunicile și mătușile că ești actor, ca Humphrey Bogart? Sau, dimpotrivă, e nevoie de studii teatrale ca să fii vedetă a generației Pro?

Sunt și alte întrebări de acest gen. Toți studenții și viitorii ar fi bine să și le pună. Să mă îngăduie dacă nu am dreptate. Totuși, chiar și în această situație, să se întrebe.

Mirona Hărăbor